

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 10802/2559

พนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัว จังหวัดขอนแก่น โจทก์ นางสาว จ. โดยนาย อ. และนาง ก.
ผู้แทนโดยชอบธรรม กับพวกโจทก์ร่วม นาย ส. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 276, ป.อ. มาตรา 319, ป.อ. มาตรา 75,
พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 142, ป.วิ.อ.
มาตรา 227, พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 6

ย่อ / หลักกฎหมาย

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกับ ป. ขับรถพาโจทก์ร่วมที่ 1 ไปห้องพักที่เกิดเหตุ โดยโจทก์
ร่วมที่ 1 เต็มใจไปกับ ป. ด้วย ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ 1 และที่ 3 ร่วมกันชักชวนโจทก์ร่วม
ที่ 1 คงมีแต่คำเบิกความของโจทก์ร่วมที่ 1 ว่า ป. ชวนโจทก์ร่วมที่ 1 ไปโดยบอกว่าจะไปส่งจำเลยที่
2 กลับหอพักและจะส่งโจทก์ร่วมที่ 1 ก่อนเพราะเป็นทางผ่าน แต่ ป. ไม่ทำตามที่ถูกกลับพาโจทก์
ร่วมที่ 1 ไปลวงละเมิดทางเพศในห้องพักที่เกิดเหตุ ซึ่งโจทก์ร่วมที่ 1 ไม่ได้ขัดขืนแต่อย่างใด
การกระทำของ ป. กับจำเลยที่ 2 จึงเป็นความผิดฐานร่วมกันพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่
เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์เต็มใจไปด้วย ส่วนจำเลยที่ 1 และที่
3 ไม่มีความผิดฐานดังกล่าวนี้ แต่เนื่องจากเป็นเหตุในลักษณะคดี แม้จำเลยที่ 3 ไม่ได้ฎีกา ศาลฎีกา
ก็มีอำนาจวินิจฉัยถึงจำเลยที่ 3 ได้ สำหรับคดีในส่วนแพ่งนั้น เมื่อจำเลยที่ 1 ไม่ได้กระทำความผิด
ตามฟ้อง จำเลยที่ 1 จึงไม่จำเป็นต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมทั้งสาม

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91,
276, 319 จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา นางสาว จ. โดยนาย อ. และนาง ก.
ผู้แทนโดยชอบธรรม ผู้เสียหายที่ 1 นาย อ. ผู้เสียหายที่ 2 และนาง ก. ผู้เสียหายที่ 3 ยื่นคำร้องขอ
เข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต และโจทก์ร่วมทั้งสามยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสาม
ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินคนละ 400,000 บาท จำเลยทั้งสามไม่ยื่นคำให้การคดีส่วนแพ่ง
ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319
วรรคแรก, 276 วรรคสาม ประกอบมาตรา 83 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรม
เป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ขณะกระทำความผิดจำเลยที่ 1
(ที่ถูก และที่ 3) อายุ 16 ปีเศษ จำเลยที่ 2 และที่ 3 (ที่ถูก จำเลยที่ 2) อายุ 15 ปีเศษ ลดมาตราส่วน
โทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 ฐานร่วมกันพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่
ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการอนาจารโดยผู้เยาว์เต็มใจไปด้วย จำคุกคนละ 3 ปี
ฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราอันมีลักษณะเป็นการโหมหนิง จำคุกคนละ 8 ปี รวมจำคุกคนละ
11 ปี อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและ
ครอบครัว พ.ศ.2553 มาตรา 142 (1), 143 ให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นส่งตัวจำเลยทั้งสามไปควบคุม
เพื่อฝึกอบรม ณ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 4 จังหวัดขอนแก่น มีกำหนดขั้นต่ำคนละ 3
ปี ขึ้นสูงคนละ 4 ปี นับแต่วันพิพากษา กับให้จำเลยทั้งสามชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินคนละ
40,000 บาท แก่โจทก์ร่วมทั้งสาม จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 แผนกคดีเยาวชนและ

ครอบครัวพิพากษายืน จำเลยที่ 1 ฎีกา โดยผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 ที่พิจารณาและลงชื่อใน คำพิพากษาอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและครอบครัววินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้น ฟังเป็นยุติว่า ขณะเกิดเหตุโจทก์ร่วมที่ 1 อายุ 15 ปีเศษ กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พักอาศัย และอยู่ในความปกครองของโจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 โจทก์ร่วมที่ 1 คบหากับนาย ป. ฉันทนรัก ในวัน เวลาเกิดเหตุตามฟ้อง โจทก์ร่วมที่ 1 ไปบ้านนาง ร. ผู้เป็นย่าของนาย ป. พบนาย ป. จำเลยทั้งสาม และเพื่อน ๆ ของนาย ป. นั่งดื่มสุราอยู่ด้วยกันประมาณ 10 คน ต่อมาโจทก์ร่วมที่ 1 กับนาย ป. ได้ เข้าไปในบ้านและมีเพศสัมพันธ์กัน จากนั้นโจทก์ร่วมที่ 1 กับนาย ป. กลับมานั่งดื่มสุราจนกระทั่ง เวลาประมาณ 21 นาฬิกา จึงพากันกลับออกไปจากบ้านย่าของนาย ป. โดยจำเลยที่ 2 ขับ รถจักรยานยนต์ให้นาย ป. กับโจทก์ร่วมที่ 1 นั่งซ้อนท้าย ส่วนจำเลยที่ 1 ขับรถจักรยานยนต์มีนาย พ. ชายลักษณะกะเทยนั่งหน้าและจำเลยที่ 3 นั่งซ้อนท้ายออกไปก่อน ระหว่างทางจำเลยที่ 2 นำ รถจักรยานยนต์ไปปะยางที่ร้านปะยางข้างทางเพราะยางรั่ว นาย ป. พุดคุยกับชายวัยรุ่น 2 คนที่ ร้านปะยางซึ่งเป็นคนรู้จักกัน จำเลยทั้งสามกับพวกทั้งหมดพากันไปห้องพักของจำเลยที่ 2 โจทก์ร่วม ที่ 1 กับนาย ป. มีเพศสัมพันธ์กันในห้องพักของจำเลยที่ 2 แล้วโจทก์ร่วมที่ 1 ถูกจำเลยที่ 2 และที่ 3 กับเพื่อนของนาย ป. อีก 2 คน ช่มขึ้นกระทำชำเราที่ห้องพักของจำเลยที่ 2 หลังเกิดเหตุโจทก์ร่วมที่ 1 ตั้งครรภ์ นาย ป. ไม่ยอมรับว่าเด็กในครรภ์เป็นบุตรของตน โจทก์ร่วมทั้งสามจึงแจ้งความ ดำเนินคดีกับแก่นาย ป. กับจำเลยทั้งสามและพวก ต่อมาพนักงานอัยการโจทก์ฟ้องนาย ป. ใน ความผิดฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการ อนาจาร โดยผู้เยาว์เต็มใจไปด้วย นาย ป. ให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษแล้ว ตาม คดีหมายเลขแดงที่ 298/2555 สำหรับคดีนี้จำเลยที่ 2 และที่ 3 ไม่อุทธรณ์ จึงยุติไปตาม คำพิพากษาศาลชั้นต้น คงมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ว่า จำเลยที่ 1 ร่วม กระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าในขณะที่จำเลยที่ 3 ช่มขึ้นกระทำชำเรา โจทก์ร่วมที่ 1 นั้น นาย พ. นอนอยู่ในห้องด้วย ทั้งสองคนโดยสารรถจักรยานยนต์ที่จำเลยที่ 1 ขับ มายังห้องที่เกิดเหตุ จึงน่าเชื่อว่าจำเลยที่ 1 ยังคงอยู่บริเวณหน้าห้องที่เกิดเหตุเพราะจะต้องรอคน ทั้งสองกลับบ้านพร้อมกัน เนื่องจากกระยะทางจากอำเภอชุมแพไปอำเภอสีชมพูใช้เวลาในการขับ รถจักรยานยนต์นานประมาณ 1 ชั่วโมงซึ่งเป็นกระยะทางที่ไกลพอสมควร จำเลยที่ 1 ย่อมจะรู้เห็น การกระทำของเพื่อน ๆ ของนาย ป. ที่เข้าไปช่มขึ้นกระทำชำเราโจทก์ร่วมที่ 1 อย่างไรก็ตามทาง นำสืบของโจทก์และโจทก์ร่วมที่ 1 ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏชัดว่า จำเลยที่ 1 กำลังรอคิวเพื่อจะช่มขึ้น โจทก์ร่วมที่ 1 หรือไม่ หรือตัวจำเลยที่ 1 ไม่ต้องการช่มขึ้นโจทก์ร่วมที่ 1 เอง ซึ่งก็เป็นได้ เมื่อจำเลย ที่ 1 ให้การปฏิเสธตั้งแต่ชั้นสอบสวนและชั้นพิจารณาตลอดมา จึงเป็นหน้าที่โจทก์และโจทก์ร่วมที่ 1 ที่จะต้องนำพยานหลักฐานมาสืบให้ปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยที่ 1 มีเจตนาร่วมกับจำเลยอื่น กระทำความผิดฐานช่มขึ้นกระทำชำเราโจทก์ร่วมที่ 1 ในลักษณะโทรมหลึง เห็นควรยกประโยชน์ แห่งความสงสัยให้เป็นคุณแก่จำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและ ครอบครัว พ.ศ.2553 มาตรา 6 สำหรับความผิดฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบ แปดปีไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์เต็มใจไปด้วยนั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกับนาย ป. ขับรถพาโจทก์ร่วมที่ 1 ไปห้องพักที่เกิดเหตุ โดยโจทก์ร่วมที่ 1 เต็มใจไป กับนาย ป. ด้วย ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยที่ 1 และที่ 3 ร่วมกันชักชวนโจทก์ร่วมที่ 1 คงมีแต่ คำเบิกความของโจทก์ร่วมที่ 1 ว่านาย ป. ชวนโจทก์ร่วมที่ 1 ไปโดยบอกว่าจะไปส่งจำเลยที่ 2 กลับ

หอพักและจะส่งโจทก์ร่วมที่ 1 ก่อนเพราะเป็นทางผ่าน แต่นาย ป. ไม่ทำตามที่ถูกกลับพาโจทก์ร่วมที่ 1 ไปลงละเมิดทางเพศในห้องพักที่เกิดเหตุ ซึ่งโจทก์ร่วมที่ 1 ไม่ได้ขัดขืนแต่อย่างใด การกระทำของนาย ป. กับจำเลยที่ 2 จึงเป็นความผิดฐานร่วมกันพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์เต็มใจไปด้วย ส่วนจำเลยที่ 1 และที่ 3 ไม่มีความผิดฐานดังกล่าวนี้ แต่เนื่องจากเป็นเหตุในลักษณะคดี แม้จำเลยที่ 3 ไม่ได้ฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจวินิจฉัยถึงจำเลยที่ 3 ได้ สำหรับคดีในส่วนแพ่งนั้น เมื่อจำเลยที่ 1 ไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้อง จำเลยที่ 1 จึงไม่จำเป็นต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมทั้งสาม ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษามานั้นไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยที่ 1 ฟังขึ้น พิพากษายกฟ้อง จำเลยที่ 1 และยกฟ้องจำเลยที่ 3 เฉพาะความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 วรรคแรก จำเลยที่ 3 คงจำคุก 8 ปี ให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นส่งตัวจำเลยที่ 3 ไปควบคุมเพื่อฝึกอบรม ณ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 4 จังหวัดขอนแก่น มีกำหนดขั้นต่ำ 2 ปี ขึ้นสูง 2 ปี 6 เดือน ยกคำร้องของโจทก์ร่วมทั้งสามสำหรับจำเลยที่ 1 ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์และชั้นฎีกาให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4

องค์คณะ

กฤษฎี เยพิทักษ์ · พิศล พิรุณ · จิรนิติ หะวานนท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/10802/2559>